Scris de George Petrovai
Sâmbătă, 19 Mai 2012 12:42 - Ultima actualizare Sâmbătă, 19 Mai 2012 16:05

Am spus-o şi o repet, ca unul care a scăpat ca printr-o minune (a se citi neîntemniţat) din ghearele fostei Securităţi: Libertatea este un bun la fel de preţios ca viaţa!

În încleştările din Decembrie 1989 ne-am recâştigat libertatea arestată de bolşevism, prin jertfa acelor semeni care fie au avut curajul să oprească gloanţele asasinilor cu piepturile lor, fie au avut ghinionul să se afle pe direcţia acestora.

După aceste evenimente de neuitat, românii şi-au suflecat mânecile şi s-au pus să facă istorie într-un avânt al libertăţii care viza libertinajul moral-spiritual şi crea condiţii favorabile pentru propăşirea haosului economico-social.

Căci, aşa cum just punctează istoricul Lucian Boia, „Românii de azi nu iau lucrurile în serios şi nu au simţ civic”!

...De circa un an colaborez la *Sighet online*, timp în care mi-au fost publicate zeci de materiale: unele bine primite de cititori, altele – dimpotrivă – criticate cu o înverşunare isterică (bunăoară aşa ca textul despre Sighet şi găinăriile sale, care se pare că a adus atingere unor orgolii zdravăn infuzate cu patriotism local).

Dar nu comentariile în sine sunt deranjante, căci la urma-urmei ele reflectă dreptul la opinie şi liberă exprimare al cetăţenului mai instruit sau mai puţin instruit, care se subînţelege că totdeauna trebuie să fie politicos, manierat şi animat de bune intenţii. (Doar se ştie foarte bine că mult mai lesne îţi atingi scopul criticii justificate printr-o formulare elegantă şi argumentată...)

Deranjează maniera în care sunt croite majoritatea comentariilor de acest fel: nu tu reguli gramaticale şi logică în formularea propoziţiilor, nu tu argumente în sprijinul opiniei şi intenţii salutare de-a aduce un spor de cunoaştere în chestiunea respectivă, ci doar tendinţa nonşalantă (extrem de perfidă şi ticăloasă când vine din partea unor indivizi cu aere de

atotcunoscători!) de-a minimaliza şi deprecia, lovind cu mişelnică voluptate în autor şi în strădaniile sale.

Bunăoară, s-a mers până acolo cu răutatea, încât unul dintre aceşti harnici şi tenebroşi comentatori mi-a aruncat în faţă acuzaţia că realmente pun la grea încercare răbdarea cititorilor prin frecvenţa cu care-mi postez pe site materialele (mă rog, nu astea au fost cuvintele, dar asupra sensului lor nu aveam cum să mă înşel).

Fac precizarea (cred c-am mai făcut-o cândva) că frecvenţa şi ordinea postării materialelor revine în exclusivitate redacţiei. Rolul meu este să le scriu, să le redactez şi să le trimit...

Poate că unii dintre cititori vor spune că nu era nevoie de atâta tevatură şi că la comentarii se răspunde tot prin comentarii. Din două motive n-am urmat această cale:

1.Cândva m-am antrenat tot pe acest site într-un atare schimb de replici cu un adversar de opinii (cred că au fost 6-7 din partea fiecăruia), însă rezultatul s-a dovedit lamentabil: În faţa argumentelor aduse de mine, partenerul de dialog a lăsat-o niţel mai moale cu înverşunarea de început, dar nici vorbă să-l pot convinge în întregime, după cum a avut amabilitatea să mă înştiinţeze!

2.Pentru a spune tot ce intenţionez, aş fi avut nevoie de un comentariu enorm, sau- mă rog – de o suită de comentarii, cu inerentul risc de a-mi pierde coerenţa şi claritatea expunerii din cauza intersecţiei cu comentariile venite din partea cititorilor. Ceea ce, desigur, departe de a lămuri cât de cât lucrurile, ar fi creat în ambele tabere un contraproductiv cerc vicios al iritării şi lehamitei...

De altminteri, de mai mult timp mă gândeam să adresez o astfel de scrisoare tuturor acelor comentatori ai publicaţiei, deja consacraţi în arta cîrtitului şi murdăritului, care înţelepţi puteau să fie de n-ar fi riscat să scrie.

Iar treaba a devenit deodată de neamânat după citirea comentariului lui Pink despre articolul meu *Istoria românilor scrisă prin procură*, punct de vedere care se cheamă nu doar o

continuare a năstruşnicelor comentarii lepădate de agramatul Rocky, ci – desigur, într-un alt registru valoric, dar cu atât mai primejdios – o adevărată încoronare a suficienţei înveşmântată în silă şi plictiseală.

Nu interesează câtuşi de puţin cine-i persoana care se ascunde în spatele pseudonimului Pink. Înclin să cred că-i vorba de o femeie, căci un bărbat adevărat este atras de conţinut şi esenţă, nicidecum de formă şi culoare...

Interesează în cel mai înalt grad comentariul acesui Pink: „Un articolaş de cacao...păcat de timpul pierdut cu el...Ce mă mai poate interesa că un individ obscur scrie tot felul de «historii-histerii» în Occident..."

Se disting cu uşurinţă două părţi ale acestui scurt comentariu: Prima parte exprimă sila lui faţă de articol, iar cea de-a doua parte scoate în evidenţă indolenţa sa de neclintit nu doar faţă de istoria contrafăcută a lui Henry Bogdan, ci şi faţă de oricare alte scrieri occidentale, oricât ar fi ele de vătămătoare pentru prestigiul României.

Cu prima parte te împaci repede: Asta-i părerea lui Pink, şi basta! Totuşi, când foloseşti diminutivul „articolaş" în asociere cu expresia „de cacao" (care ştim pe cine se străduieşte să substituie), minima politeţe de cititor obiectiv te obligă să-ţi nuanţezi afirmaţia cu niscaiva probe cât de cât întemeiate: Nu-mi place articolul pentru că lasă de dorit în ceea ce priveşte coerenţa, logica şi argumentaţia; sau pentru că nu se ridică la nivelul pretenţiilor mele intelectuale, caz în care este de presupus că te prevalezi de propriile scrieri; sau, în sfârşit, pentru că pur şi simplu nu-l agreez pe autor...

Grav, foarte grav este totalul dezinteres afişat cu ostentaţie de Pink-ul nostru faţă de ceea ce se scrie sau se poate scrie despre România în Occident, adică taman acolo unde de regulă este adjudecat prestigiul unei ţări şi demnitatea unui popor prin forţa faptelor trecute şi prezente.

Căci, stimabile Pink, românii trag ponoase tocmai din cauza neseriozităţii cu care-şi construiesc istoria, şi-o apară, şi-o cunosc şi şi-o fac cunoscută.